ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

ΠΟΙΟΙ ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ΠΡΩΤΟΙ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ;

Οι Βίκινγκ, οι Κινέζοι οι Χαναναῖοι, οι Ἕλληνες ἢ οι Φοίνικες;

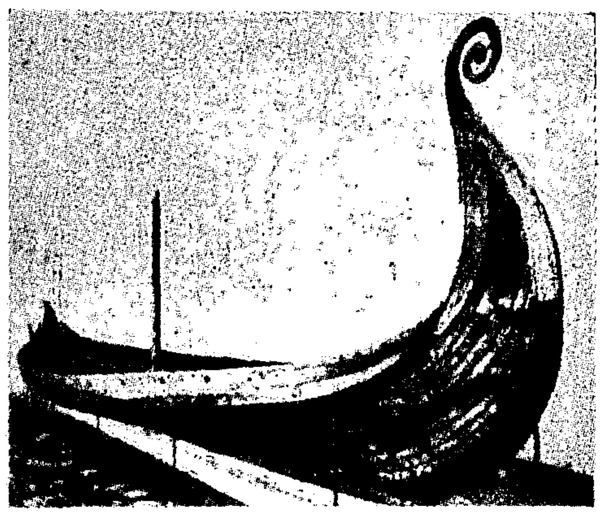

Τὸ πλοῖο τοῦ Ὀσεμπεργκ, ποὺ διατηρεῖται στὸ ναυτικὸ μουσεῖο τοῦ Ὄσλο. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 850 μ.Χ. Τέτοια πλοῖα χρησιμοποίησαν οἱ Βίκινγκ στὸ ταξίδι τους στὴν Ἀμερική.

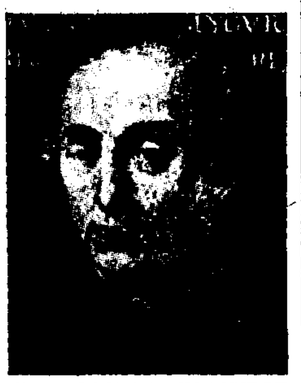

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ
(Πορτραῖτο τῆς ἐποχῆς)

ΤΟΥ κ. ΖΑΝ—ΛΟΥΙ ΜΥΛΛΕΡ, ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΤΗΣ «ΑΖΑΝΣ—ΦΡΑΝΣ—ΠΡΕΣ»

Ἀποκλειστικότης «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΠΑΡΙΣΙ, Δεκέμβριος

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ἀπὸ τοὺς βιβλιοθηκαρίους τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γαίηλ (Κοννέκτικουτ), ἑνὸς χάρτου τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ποὺ εἶχε σχεδιασθῆ ἀπὸ τοὺς Βίκινγκ κατὰ τὸ 1440, τείνει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Χριστόφορος Κολόμβος δὲν ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἀνεκάλυψε τὸν Νέο Κόσμο. Καὶ ἡ δημοσίευσι αὐτοῦ τοῦ δοκουμέντου, ποὺ ξαναέφερε στὴν σκηνὴ τῆς ἐπικαιρότητος τὴν ἱστορία τῶν ἐξερευνήσεων τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι τὰ πρῶτα ταξίδια ἀνάγονται πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα.

Τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι ἔχουν ἀποδιδασθῆ κάποτε σὲ κάποιο σημεῖο τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου, ὥστε θὰ ἦταν περίεργο νὰ μὴν εἶχαν κάνῃ καὶ οἱ Ἀσιάτες μερικὲς ἐμφανίσεις στὴ «Γῆ τῆς Δύσεως». Ἂς γυρίσωμε, ὅσο πιὸ πίσω μποροῦμε, στὴν Ἱστορία.

Τὸ πρῶτο «γκέρλ» ποὺ μᾶς ὑποδέχεται σ' αὐτὴν τὴ χώρα εἶναι τὸ Κορίτσι τῆς Μινεζότα. Παρ' ὅλον ὅτι ἐλάχιστες σχέσεις ἔχει μὲ τὶς λουόμενες καλλονὲς τοῦ Μάκ Σέννετ, ἔχει, ὡστόσο, τὸ σημαντικὸ ἀρχαιολογικὸ πλεονέκτημα ὅτι ἔχει ἀφήσει ἕναν σκελετὸ ἀναμφισβήτητα μογγολοειδοῦς τύπου. Ἀπὸ τότε, ἔχουν περάσῃ περίπου 22.000 χρόνια, ἀφοῦ αὐτὴν τὴν ἡλικία δίνουν οἱ εἰδικοὶ στὸν σκελετὸ τῆς ὡραίας τῆς Μινεζότα.

Οἱ Ἰνδιάνοι δὲν τὴν ἀποκηρύσσουν. Ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχή μας, οἱ ἀνθρωπολόγοι τονίζουν τὸν ἀσιατικὸ χαρακτῆρα ὡρισμένων ὁμάδων Ἰνδιάνων, ποὺ τὸ δέρμα τους εἶναι συνήθως κίτρινο ἢ μελαψό, ἄλλοτε πιὸ σκοῦρο καὶ ἄλλοτε πιὸ ἀνοικτό.

Ἀνέκαθεν, σὲ ὅλους τοὺς πολιτισμούς, πιστεύαν ὅτι ὑπῆρχε μία κάπως μυστηριώδης γῆ, ποὺ βρισκόταν πέρα ἀπὸ τὶς θάλασσες. Οἱ Κινέζοι εἶχαν τὴν δική τους. Τὴν ὠνόμαζαν Φοὺ Σάνγκ. Αὐτὴ ἡ χώρα Φοὺ Σάνγκ, ποὺ ἀπλωνόταν στὰ ἀνατολικὰ τῆς Μέσης Αὐτοκρατορίας, θεωροῦν ὅτι ἦταν ἡ Ἀμερική. Οἱ Κινέζοι ἔχουν ἀφήσει πίσω τους πολὺ σπάνια μνημεῖα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπίθανο, νὰ εἶχαν πράγματι πατήσῃ τὸ πόδι τους στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο, πολλοὺς αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους.

Οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς ἔχουν ἀποµείνῃ γιὰ τοὺς πανάρχαιους αὐτοὺς περίπλους εἶναι, πράγματι, πολὺ ἀποσπασματικές. Καὶ ὅμως, γι' αὐτοὺς μελοῦν πολλοὶ Κινέζοι συγγραφεῖς. Ἔτσι, ἕνας ἱστορικὸς τοῦ 7ου αἰῶνος, ποὺ λεγόταν Λὶ Γέν, μιλάει γιὰ μιὰ χώρα ποὺ βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 40.000 περίπου λὶ ἀπὸ τὴν Κίνα (δηλαδή, σὲ ἀπόστασι τετραπλάσια ἀπὸ τὸ μῆκος, τοῦ Μεγάλου Τείχους, ποὺ εἶναι 10.000 λί). Κατὰ τὸν Λὶ Γέν, τὸ πιὸ συνηθισμένο δρομολόγιο γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τοῦ Λιάο Τούνγκ πρὸς τὶς μακρυνὲς ὄχθες τοῦ Φοὺ Σάνγκ, ἦταν τὸ ἑξῆς : οἱ ποντοπόροι συναντοῦσαν, μεταξὺ ἄλλων, τὴν Καμτσάτκα (ποὺ τὴν ὠνόμαζαν Τὰ Χάν) καὶ τὸ Γεσὸ (ποὺ τὸ ὠνομάζαν Οὐέν Τσίν). Ἀπὸ ἐκεῖ, οἱ ποντοπόροι περνοῦσαν, ἀπὸ τὸν Βερίγγειο Πορθμό, χαιρετοῦσαν τὴν Ἀλάσκα καὶ τὶς Ἀλεούτιες Νήσους, ἄφηναν νὰ τοὺς παρασύρουν τὰ ρεύματα καὶ τελείωναν τὸν περίπλουν τους στὶς ἀκτὲς τῆς Καλιφόρνίας.

Ἕνας ἄλλος συγγραφεύς, ὁ Κουὰν Μέϊ, λέγει ὅτι οἱ ἀστρονόμοι τοῦ αὐτοκράτορος Χουάνγκ Τὶ εἶχαν στὸ Φοὺ Σάνγκ ἕνα ἀστεροσκοπεῖο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐπεδίδοντο σὲ διάφορες ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις στὸν ἥλιο.

Στὸ «Ὑπόμνημα τῶν τεσσάρων κυρίων τῆς ἐποχῆς τῶν Λάνγκν», ἡ «Λάνγκ Τσὲ Κόνγκ Κίν», ἀναφέρεται ἡ ἐπίσκεψι ἑνὸς πρεσβευτοῦ τοῦ Φοὺ Σάνγκ στὸν αὐτοκράτορα Λάνγκ Οὐ Τί, γύρω στὰ 502. Ὁ πρεσβευτὴς εἶχε φέρῃ μαζί του διάφορα δῶρα ἀπὸ τὴ χώρα του.

Τί ξέρομε γιὰ τὸ Φοὺ Σάνγκ ; Τὸ «Οὐὲν Χιὲν Τούγκ Καὸ» τοῦ Μὰ Τουὰν Λὶν τὸ ἀναφέρει σὰν μιὰ εὔφορη χώρα, ὅπου βρίσκει κανεὶς ἄφθονο χρυσάφι, ἀλλὰ ὄχι σίδερο. Οἱ κάτοικοί της εἶναι φιλήσυχοι καὶ φαίνεται πὼς ἀγνοοῦν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Μία πολὺ παραδεισιακὴ κατάστασι.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τὸ χῶρο τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων καὶ ἂς ἔλθωμε στὰ γεγονότα. Στὸ Κοπάν, στὴν Ὀνδούρα, ἀνεκαλύφθησαν τὰ ἐρείπια ἑνὸς μνημείου τοῦ 13ου αἰῶνος. Στὸ μνημεῖο αὐτὸ ἀνεγνωσθῆ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ταΐ Κὶ Ταΐ Κὶ τοῦ πατέρα τῶν ὄντων, τὴν πηγὴ ὅλων τῶν πραγμάτων, ποὺ εἶναι ἡ ὑπέρτατη πηγή, ἡ παντοδύναμη θεία ἐξουσία. Κάτι τέτοιες ἀνακαλύψεις ἀποδεικνύουν ὅτι βάσιμα μπορεῖ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι τὸ ρεῦμα - φορεὺς τοῦ πολιτισμοῦ πὼς ἄγγιξε τὸ Περοῦ καὶ τὸ Μεξικό, ἔρχεται πραγματικὰ ἀπὸ τὴν Ἀσία. Ἂν τὸ μνημεῖο τοῦ Κοπὰν χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 13ο αἰῶνα, φαίνεται πὼς πραγματικά, οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἰάπωνες ἀποδιδάσθηκαν στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν 9ο αἰῶνα, ἀκολουθώντας τὸ δρομολόγιο ποὺ εἶχε περιγράψῃ ἄλλοτε ὁ Ἱστορικὸς Λὶ Γέν.

Ἀλλὰ γιατί νὰ σταματήσωμε, ἀφοῦ ἔχομε πάρῃ ἕναν τόσο καλὸ δρόμο ; Καὶ γιατί νὰ μὴν φαντασθοῦμε ὅτι, πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν Χριστόφορο Κολόμβο, πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς Βίκινγκ, πολὺ πρὶν ἀπὸ τοὺς Κινέζους, ἄλλοι ἄνθρωποι προσήγγισαν στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀμερικῆς ;

Γιατί, παραδείγματος χάριν, νὰ μὴν ἀναρωτηθοῦμε μήπως δὲν εἶχαν καὶ οἱ Ἀρχαῖοι πλοῖα ἱκανὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν μεγάλα ταξίδια στὸν τραγμένο Ὠκεανό ; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔχομε πολὺ ἰσχυροτέρους λόγους νὰ τὸ θέσωμε, ἀφοῦ ἕνα πρόσφατο περελθὸν μᾶς ἔχει ἀποδείξει ὅτι ἄνθρωποι, ἁπλισμένοι μὲ θάρρος καὶ γνῶσι τῆς θάλασσας, εἶναι ἱκανοί, μόνοι ἐπάνω σὲ μικρὰ ἱστιοφόρα, νὰ διασχίζουν μεγάλες ἀποστάσεις, καὶ νὰ περνοῦν τὸν Ἀτλαντικό. Μάλιστα, κατὰ τὸ 1930, συνετελέσθη ὁ διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲ μικρὸ πλοιάριο, καὶ ἀκόμα δὶν ξεχάσαμε τὸ κατόρθωμα τοῦ «Κὸν - Τίκι». Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν εἶχαν ἐπιτελέσει καὶ οἱ Ἀρχαῖοι παρόμοια κατορθώματα ;

Ἡ ἀρχαία φιλολογία — Στράβων, Σενέκας καὶ Πλούτρχος — δείχνει ὅτι πολλὰ πνεύματα τῆς ἀρχαιότητος εἶχαν φαντασθῆ τὴν ὕπαρξι καὶ ἄλλων ἠπείρων ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης. Νὰ ἦταν, ἄραγε, ἁπλὴ προαίσθησι, ἢ νὰ γνώριζαν, πραγματικά, ποιὸς ξέρει μὲ ποιὸν τρόπο, τὴν ὕπαρξι ἑνὸς καινούργιου κόσμου, ποὺ θὰ βρισκόταν στὰ δυτικὰ τῆς Εὐρώπης ; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ διάδασμα μιᾶς βιογραφίας τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, μπορεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ὁ Γενοβέζος αὐτὸς εἶχε στὴν διάθεσί του πολλὲς συγκεκριμένες ἀποδείξεις ποὺ τὸν διεβεβαίωναν γιὰ τὴν ὕπαρξι μιᾶς ἠπείρου ποὺ βρισκόταν στὰ δυτικὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰδικὰ τὶς ἀφηγήσεις Βρετόνων καὶ Ἰρλανδῶν ποὺ καὶ αὐτοὶ ἐμφανίζονται στὸν κατάλογο ἐκείνων ποὺ «ἀνεκάλυψαν» τὴν Ἀμερική.

Ἀλλὰ ἂς μείνωμε στὴν κλασικὴ Ἀρχαιότητα. Νὰ ὁ Ρωμαῖος χρονικογράφος Πομπώνιος Μέλας, ποὺ ἔζησε τὴν ἐποχὴ τοῦ Καίσαρος. Σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ χρονικά του μιλάει γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τῆς Γαλατίας, στὸν ὁποῖον εἶχαν προσφέρει, ὡς δῶρο, πολλοὺς Ἰνδιάνους : «Ναυτικοὶ τῆς Θάλασσας τῆς Ἰνδιάνας, γράφει ὁ Πομπώνιος Μέλας, εἶχαν διωχθῆ ἀπὸ τὴν τρικυμία μέσα ἀπὸ τὶς ἐνδιάμεσες θάλασσες, καὶ ξέπεσαν τελικὰ στὶς ὄχθες τῆς Γερμανίας».

Ἐπειδή, ὅμως, εἶναι φανερὸν ὅτι καμμία τρικυμία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔσπρωξε κανένα Ἰνδικὸ πλοῖο ὡς τὶς ἀκτὲς τῆς Γερμανίας, θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ συμπεράνωμε ὅτι οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ ἦταν οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι «Ἰνδιάνοι» μὲ τὸ χαλκόχρωμο δέρμα, ποὺ βρῆκε ὁ Κολόμβος στὴν Ἀμερική. Ἀλλὰ καὶ ὁ Παυσανίας, ἀπὸ τὴν πλευρά του, ἀναφέρει νησιὰ ποὺ κατοικοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ κόκκινο δέρμα.

Ἂς πᾶμε ἀκόμα παλιότερα. Μιλήσαμε γιὰ τὴ Ρώμη, ἀλλὰ οἱ Ρωμαῖοι, ὅπως σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς τομεῖς, ἔτσι καὶ στὴν ναυσιπλοΐα, ἦταν πολὺ κατώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες, δὲν ἐφθασαν ποτὲ τοὺς μεγαλύτερους ναυτικοὺς τῆς ἀρχαιότητος, τοὺς Φοίνικες. Στὸ τέλος τῆς πρώτης χιλιετίας πρὸ Χριστοῦ, οἱ Φοίνικες κυριαρχοῦσαν στὴ Μεσόγειο καὶ εἶναι σχεδὸν βέβαιον ὅτι, παρασυρμένοι ἀπὸ τὰ ρεύματα καὶ τὶς καταιγίδες, ἢ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τους γιὰ μεγαλύτερα κέρδη, ἢ καὶ ἀπὸ περιέργεια, οἱ ναυτικοὶ τῆς Τύρου καὶ ὕστερα τῆς Καρχηδόνος προχώρησαν πολὺ πιὸ πέρα ἀπὸ τὶς Πύλες τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἔφθασαν στὴν Μεδέρα, στὶς Καναρίους Νήσους, στὶς Ἀζόρες.

Νὰ προχώρησαν, ἄραγε, καὶ ἀκόμα περισσότερο ;... Θὰ πρέπει, πρῶτα - πρῶτα, νὰ ποῦμε ὅτι οἱ Φοίνικες ἦταν προικισμένοι μὲ ἀκατάβλητη ὑπομονὴ καὶ ὅτι τὰ ταξίδια ποὺ διαρκοῦσαν δύο καὶ τρία χρόνια δὲν τοὺς φόβιζαν. Ἀλλωστε, εἶχαν αντοχὴ σὲ ὅλες τὶς κακουχίες, σὲ ὅλες τὶς μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας, ἀπὸ τὶς πυρωμένες ὄχθες τοῦ Ἰσημερινοῦ ὡς τὶς ψυχρὲς ὁμίχλες τοῦ Βορρᾶ. Ἡ σκληραγωγία τους, ἡ ἱκανότητά τους νὰ ὑποφέρουν τὴν πεῖνα, καί, ἀκόμα σπουδαιότερο, τὸ δίψα, ἦταν ἀπέραντη. Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς οἱ Φοίνικες ἔφσαν ὡς τὴν Ἀγγλία, τὸ «νησὶ τοῦ χαλκοῦ», καί, ἀσφαλῶς, θὰ εἶχαν φτάσῃ καὶ ὡς τὴν Σουηδία. Εἶναι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, γεγονός, ὅτι τὰ πλοῖα τῶν Βίκινγκ, τὰ «ντράκκαρ», μοιάζουν πολὺ μὲ τὰ πλοῖα τῶν Φοινίκων, τὰ «Ταρσίς».

Καὶ ἀφοῦ κατώρθωσαν τὰ «ντράκκαρ», δέκα αἰῶνες μετὰ Χριστόν, νὰ διασχίσουν τὸν Ἀτλαντικό, γιατί νὰ μὴν μπόρεσαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ τὰ ταρσίς, δέκα αἰῶνες πρὸ Χριστοῦ ;

Προσοχή : ἕνας «σοφὸς» δὲν ἔφθασε κάποτε στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Μάγια τοῦ Μεξικοῦ μιλοῦσαν καθαρὰ ἑλληνικὴ γλῶσσα ; Καὶ ὅμως.

Τὸ 1899, ἕνας Βραζιλιανὸς σοφὸς ἀνεκάλυψε σὲ ἕνα βράχο, κοντὰ στὸ Ρίο Ἰανέϊρο, μία ἐπιγραφὴ γραμμένη ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν βράχο. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ περιέγραφε τὰ βάσανα τῶν... Χαναναίων, ὅταν ἔφθασαν σ' αὐτὸν τὸν τόπο : τὴν ζέστη, τὴν δίψα, ποὺ τοὺς προεκάλεσαν ἔπειρα μαρτύρια : μοναδική τους παρηγοριὰ ἦταν ὁ Βάαλ.

— Ἡ γραφὴ δὲν εἶναι φοινική, ἀλλὰ καρχηδονιακή, ἰσχυρίζονται οἱ εἰδικοί.

Καὶ ὅμως, ἡ ἐπιγραφὴ χρονολογεῖτο ἀπὸ τὸν δεύτερο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, γιατὶ οἱ εἰδικοὶ διευκρίνισαν τὸ ἑξῆς : ἐπρόκειτο γιὰ Καρχηδονίους, ποὺ εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴ κατοχή.

Καὶ ὅμως, τελικά, παραδέχθηκαν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἦταν πλαστή :

«Ὅμως, παρατηρεῖ ὁ κ. Ζὲϊ Χίρμαν στὸ ἔργο του «Λαοί, θάλασσες, πλοῖα» ποιὸ λόγο εἶχε ὁ ὁποιοσδήποτε νὰ σκαρφαλώσῃ σὲ ἕναν ἀπόκρημνο βράχο καὶ νὰ χαράξῃ, στὴν γλῶσσα ἀκριβῶς τῆς Χαναάν, μία ἐπιγραφὴ ποὺ ἐξυμνοῦσε τὸν Βάαλ καὶ ἕνα θρῆνο γιὰ τὴν ἄθλια ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν ξεπέσῃ σὲ μιὰ καταραμένη γῆ ;

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Πρὶν ἀπὸ σαράντα περίπου χρόνια, στὸ Πέντρα ντὰ Γκάβέα, πάλι κοντὰ στὸ Ρίο Ἰανέϊρο, ὁ Μπερνάρντο ντὰ Σίλβα Ράμος, ἕνας πλούσιος καὶ μορφωμένος ἔμπορος ,ποὺ καλλιεργοῦσε καουτσοὺκ ἀνεκάλυψε, σὲ ἕνα βράχο ψηλὸ χίλια μέτρα, μία ἐπιγραφὴ «ποὺ τὸ μάτι τὴν διέκρινε ἀπὸ μακρυά» καὶ ὅπου ἦταν γραμμένες οἱ ἑξῆς λέξεις : «Τύρ, ὁ Χαναναῖος Βασιλέτερ, πατέρας τῆς περίφημης Ἰεζαβέλ, πρωτότοκος τοῦ Ἐτβάλ». Ὁ Βασιλέτερ, ὁ πατέρας τῆς περίφημης Ἰεζαβέλ, ὑπῆρξεν ἀρχιερεὺς τοῦ Βάαλ καὶ βασιλιὰς τῆς Τύρου, ἀπὸ τὸ 887 ὡς τὸ 856.

Ὁ ντὸν Μπερνάντο, ποὺ εἶχε ταξιδεύσῃ στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Μικρὰ Ἀσία, νόμισε πὼς ἀνεγνώρισε στὴν ἐπιγραφὴ αὐτὴ φοινικικὰ σημεῖα. Καὶ ὁ σοφὸς ραββῖνος τῆς πολὺ παλαιᾶς ἑβραϊκῆς ἀποικίας τοῦ Μανάος, μιᾶς πόλεως στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Βραζιλίας ὅπου εἶχε γεννηθῆ ὁ ντὸν Μπερνάρντο, τὴν ἀποκρυπτογράφησε. Ἀπὸ τότε, ὁ ντὸν Μπερνάντο ντὰ Σίλβα Ράμος ξόδεψε ὅλα του τὰ χρήματα, ὅλο του τὸ χρόνο καὶ ὅλες του τὶς δυνάμεις, φάγνοντας, ἀνακαλύπτοντας καὶ καταγράφοντας ὅλους τοὺς βράχους, ποὺ ἡ ὕπαρξί τους ἦταν ἀπὸ πολὺ καιρὸ γνωστὴ καὶ ποὺ ἦταν διασκορπισμένοι στὰ δάση τοῦ Ἀμαζονίου καὶ ποὺ ἔφεραν παρόμοιες ἐπιγραφές. Πέθανε, τὸ 1931, σὲ ἡλικία 73 ἐτῶν, ἀπὸ τοὺς πυρετούς, ἀφήνοντας δύο μεγάλα ἔργα μὲ τὸ περιεχόμενο τριῶν χιλιάδων ἐπιγραφῶν, ἡλικίας 2.800 ἐτῶν καὶ πού, κατὰ τὴν γνώμη του, οἱ περισσότερες εἶναι ἑλληνικὲς ἢ φοινικικές...

Ἀλλὰ οἱ ἐπίσημοι ἀρχαιολόγοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη : ἡ βροχή, λέγουν, ἡ ροὴ τῶν νερῶν, οἱ ἄτμοι, οἱ καταχνιές, ἡ παγωνιά, ἔχουν φάει τὴν πέτρα καὶ χάραξαν σχήματα ποὺ μοιάζουν μὲ ἐρχαία γραφή ! Καὶ στὸ Ρίο, ὅπως καὶ στὴν Μπραζίλια, ἀκόμα γελοῦν μὲ τὸν πεισματάρη ντὸν Μπερνάρντο.

Ἀλλὰ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο εἶχαν κοροϊδέψῃ καὶ τὸν Χάϊνριχ Σλήμαν, ὅταν εἶπε πὼς εἶχε ἀνακαλύψει τὴν ἀρχαία Τροία.

Καὶ ὕστερα, ὅλοι οἱ ποντοπόροι θὰ σᾶς ποῦν ὅτι ἕνα σκάφος, ποὺ παρασύρεται ἀπὸ τὴν μανία τῶν κυμάτων, ποὺ ναυαγεῖ στὴν ἀκτὴ τοῦ ἀφρικανικοῦ Ἰσημερινοῦ, μπορεῖ πολὺ εὔκολα, ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὶς Καναρίους Νήσους, νὰ καταλήξῃ στὴν Βραζιλία, χάρις στὸ Ρεῦμα τοῦ Ἰσημερινοῦ.

JEAN - LOUIS MULLER

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἑνώσεων Γεωργικῶν Συνταιρισμῶν διὰ τὴν καταβολὴν συμπληρωματικοῦ τιμήματος εἰς τοὺς βαμβακοπαραγωγούς, πέραν τῆς ἐπιδοτήσεως κατὰ στρέμμα.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἑνώσεων Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν περαιτέρω μείωσιν τῆς τιμῆς τοῦ βάμβακος εἰς τὴν διεθνῆ ἀγοράν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναίρεται αὐτη εἰς 40% περίπου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1953 καὶ 1965, τὰς ζημίας τὰς ὁποίας ὑφίστανται οἱ βαμβακοπαραγωγοὶ ἀπὸ τὴν Ἐλλειψιν πραγματικῆς προστασίας, λόγῳ μὴ ἐφαρμογῆς διὰ τὸν βάμβακα ἐνιαίας διακυμάνσεως ἢ ρυθμιστικῆς παρεμβάσεως, τὴν ὁποίαν ἐπιτρέπει ἡ εἰσαγωγὴ ἀθρόας βάμβακος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατὰ τὴν περίοδον τῆς συγκομιδῆς καὶ διαθέσεως,

Ἀποφασίζει

Νὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ τὴν Ἐλλειψιν προστασίας τῆς βαμβακοπαραγωγῆς καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαγόρευσιν εἰσαγωγῆς βάμβακος, τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ δασμοῦ καὶ τὴν καταβολὴν συμπληρωματικοῦ τιμήματος εἰς τοὺς βαμβακοπαραγωγούς, διότι διὰ θέτουν τὴν παραγωγήν των εἰς χαμηλοτέρας ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ παρελθὸν τιμάς, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἔχει δυσμενῆ ἐπίδρασιν εἰς τὴν οἰκονομίαν τῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ προγραμματισμὸν καλλιεργείας τοῦ βάμβακος.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις καταλογίζει εἰς τὴν κλωστοϋφαντουργίαν εὐθύνας διότι, διὰ ἡ χώρα ἔχει ἀποθέματα βάμβακος καὶ οἱ Ἕλληνες ἐργαζόμενοι εἶναι ὑποχρεωτικῶς πελάτεσ αὐτῆς, αὕτη εἰσάγει ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ βάμβακα καταβάλλουσα συναλλάγματος, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ Ἑλλὰς νὰ ζητῇ νὰ διαθέσῃ τὴν εἰς χεῖρας της βάμβακα ἐπ' ἀνταλλαγῇ, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς οἰκονομίας.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις καταλογίζει εὐθύνας εἰς τὴν Κυβέρνησιν, διότι δανεῖ τὴν κλωστοϋφαντουργίαν διὰ τῶν εἰσαγωγῶν βάμβακος ὅταν ὑπάρχουν ἀδιάθετα ἐντὸς τῆς χώρας ἀποθέματα, καὶ διασπαθίζεται οὕτω πολύτιμον συνάλλαγμα εἰς βάρος τῶν παραγωγῶν καὶ εἰς βάρος τῆς οἰκονομίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Δεκεμβρίου 1965

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γεν. Συνελεύσεως
Π. Α. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἑνώσεων Γεωργικῶν Συνταιρισμῶν διὰ τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ βασικῶν καὶ προνομιακῶν τιμῶν εἰς τοὺς σιτοπαραγωγοὺς ἐκ 300.000.000 δρχ. διὰ τὴν ἐσοδείαν 1965.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Π.Σ.Ε.Γ.Σ. ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὰ ψηφίσματα τῶν συνεδρίων τῶν σιτοπαραγωγικῶν περιφερειῶν, διὰ τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἄμεσος καταβολὴ τῆς διαφορᾶς, μεταξὺ βασικῆς τιμῆς σίτου καὶ προνομιακῶν τιμῶν, διὰ τὰς παραδοθείσας κατὰ τὸ ἔτος 1965 ὑπὸ τῶν δικαιουμένων νὰ λάβουν προνομιακὰς τιμὰς σιτοπαραγωγῶν ποσότητας καὶ ὑπολογίζουσα ὅτι, βάσει τῆς παραδοθείσης ποσότητος, οὗτοι δικαιοῦνται νὰ λάβουν περίπου 300.000.000 δρχ. κατὰ τὸ ἔτος 1965, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ αὐτὸ ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν εἰσόδημα, ἔχουσα δὲ ὑπ' ὄψιν τὸ δίκαιον τοῦ αἰτήματος τῶν σιτοπαραγωγῶν.

Ἀποφασίζει

Τὴν ὑιοθέτησιν τοῦ αἰτήματος περὶ ἀμέσου καταβολῆς τῆς διαφορᾶς ταύτης εἰς τοὺς σιτοπαραγωγούς, ὥστε νὰ ἔχουν οὗτοι τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ προηγούμενον ἔτος ἀγοραστικὴν ἱκανότητα, ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις δὲν κατέβαλεν μέχρι σήμερον τὰ 1.500 ἑκατ. τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποσχεθῆ, καὶ διὰ τῶν ὁποίων οἱ σιτοπαραγωγοὶ ἠδύναντο, χρησιμοποιοῦντες αὐτὰ ἐν συνδυασμῷ πρὸς συμπληρωματικὰ εἰδικά, χαμηλότοκα δάνεια, νὰ προβοῦν εἰς ἐπενδύσεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ἐπιτρέψουν εἰς αὐτοὺς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ μικροῦ εἰσοδήματός των, διὰ τῆς δημιουργίας ἑνὸς προσθέτου μονίμου εἰσοδήματος.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις δὲν δύναται νὰ δεχθῆ ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ παραιτηθῆ τῆς ἀξιώσεως διὰ τὴν ἄμεσον καταβολὴν τῆς διαφορᾶς διὰ τὰς παραδοθείσας κατὰ τὸ ἔτος 1965 ποσότητας.

Ἐξ ἄλλου ἡ Γενικὴ Συνέλευσις εἶναι ὑποχεωμένη νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ διὰ τὰ ἐξαγγελθέντα νέα μέτρα προστασίας σίτου, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξηγγέλθησαν καθυστερημένως ἀφ' ἑτέρου δὲ δημιουργοῦν ζημίαν εἰς τοὺς τισοπαραγωγοὺς ὑπερβαίνουσαν τὰ 100.000.000 δρχ., διότι τὰ μέτρα ἐφαρμόζονται γενικῶς καὶ θίγουν καὶ τοὺς παραγωγοὺς τῆς νάνου- καὶ μικρὰς ἐκμεταλλεύσεως ἀλλὰ καὶ τοὺς κληροῦχους μονοκαλλιεργητὰς καὶ τοὺς ἀσκοῦντας γεωργικὴν ἐκμετάλλευσιν ὑπὸ μορφὴν ἐπιχειρήσεως.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ζητεῖ ὅπως ἡ κυβέρνησις ἀφ' ἑνὸς μὲν χορηγήσῃ ἀμέσως τὴν διαφορὰν ἐκ τῶν προνομιακῶν τιμῶν τοῦ ἔτους 1965, ἀναβάλουσα διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος τὴν εἰς τοὺς σιτοπαραγωγοὺς προεξόφλησιν τῆς ἐξ 1.500 ἑκατ. δραχ. διαφορᾶς, ὥστε νὰ εἶναι τὸ κράτος εἰς θέσιν νὰ χορηγήσῃ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς διαφορᾶς μιᾶς δεκτίας, καθόσον ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ χορηγήσεως εἰς αὐτοὺς ποσοῦ ἐκ 50 ἑκατ. δρχ. δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀποτελεῖ λύσιν, ὅταν ἤδη λείπει ἀπὸ αὐτοὺς ἡ διαφορὰ διὰ τὴν ἐσοδείαν 1965, ἡ ὁποία ἀνέρχεται περίπου εἰς τὰ 300 ἑκατ δρχ.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις ζητεῖ ὅπως ἡ κυβέρνησις ἀναθεωρήσῃ τὰ ἐξαγγελθέντα μέτρα προστασίας σίτου, διότι εἶναι ἀδικαιολόγητος ἡ μείωσις τῆς τιμῆς αὐτοῦ κάτω τῶν περιθωρίων ποὺ καθορίζει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης καὶ ἐπὶ πλέον διότι, χωρὶς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν, ἐφαρμόζεται ἕνα γενικὸν μέτρον μειώσεως τῆς τιμῆς, διὰ νὰ ἐξαναγκασθοῦν οἱ σιτοπαραγωγοὶ νὰ καλλιεργήσουν ἄλλα κατὰ